

«Е, нека су га ослободили!» «Баш ми је драго што су га ослободили.» Не, нису ово речи неког локалног терористе или симпатизера «Ослободилачке војске Косова», чији се истакнути командант Рамуш Харадинај ових дана тријумфално вратио из Хага. Дакле, Рамуш се вратио ослобођен по – веровали или не – свих тридесет седам тачака оптужбе и сада „има написмено“ да је невин скоро као беба. А оно са почетка су речи једног мог огорченог пријатеља, који се нада да ће након овог последњег у низу скандала везаних за Хашки трибунал Срби коначно „прогледати“ – и то не само у погледу Трибунала, него и неких других, наводно „објективних“, „праведних“ и добронамерних међународних институција. Признајем да лично нисам баш толики оптимиста. Али је Харадинајево ослобађање заиста потресло и усталасало чак и овдашње, увелико устајало и на све већ оуглало јавно мњење.

Често смо, и углавном са разлогом, незадовољни нашим политичарима, министрима и властодршцима. Али хајде да се на тренутак подсетимо лика и дела последња три премијера “ Републике Косова” – Рамуша Харадинаја, Агима Чекуа и Хашима Тачија. Тројица премијера – тројица осведочених злочинаца! И није ту у питању никаква «командна одговорност», већ прави и конкретни злочини.

Према више извора, Рамуш Харадинај је лично убио 67 људи, наредио ликвидацију најмање 267 и отмицу више од 400 људи. У Харадинајеве «подвиге» спада и чувени случај отмице колоне сватова 12. јуна 1999, при чему је, Харадинај лично учествовао у мучењу, силовању и убиству сватова који су стрељани на путу између Ђаковице и Призрена.

Харадинајев наследник на месту косовског премијера Агим Чеку, као бригадир хрватске војске, учествовао је у акцијама «Масленица», «Медачки џеп», «Олуја». Потом се, обавивши посао у Хрватској, вратио на Косово, где је био шеф главног штаба ОВК у време када су чињени најгори ратни злочини над Србима, а у периоду 2000-2006, све до избора за премијера, био је командант је Косовског заштитног корпуса, паравојне организације која је била и остала главни извор криминала и тероризма на Косову.

Најзад, Хашим Тачи, први међу једнакима (у приштинским и западним медијима познат и под надимком «командант Змија»), оптужен је пред српским судом за убиство 661 Србина и припадника другог неалбанског живља, тешко телесно повређивање 518 особа и отмицу 584 човека. Осим тога, Хашим Тачи је индиректно одговоран и за намерно протеривање стотина хиљада Срба са Косова и Метохије после доласка Кфора. Најзад, управо ових дана, бивша главна тужитељка Хашког трибунала Карла дел Понте (а њу је заиста тешко сумњичити да је нарочито блаконаклона према Србима) оптужила је у својој књизи Тачија да је директно одговоран за отмицу најмање 300 Срба са Косова и њихово пребацивање на север Албаније, где су им хирурзи вадили бубреге, а касније и друге органе, и продавали их на западноевропском тржишту. Тако су, захваљујући команданту Змији и његовим сарадницима, несрећни Срби, односно њихови органи, преко ноћи, експресно «отишли у Европу». А оно што је од пара евентуално „претекло“, можда је уложено управо у хашку одбрану и медијску промоцију месара који су овај крвави бизнис и започели.

Признајем да ово подсећање на ратне и поратне подвиге лидера младе косовске «демократије» делује мучно и помало морбидно. Али је исто тако мучно и помало срамно то што већ годинама српски медији – ваљда из страха да не испадну пристрасни и «не узнемиравају јавност» – о томе стидљиво, или уопште не извештавају.

Постоји, међутим, једна ствар која је много гора чак и од овог прећуткивања. Постоји теза која се повремено може чути у јавности да је Србија на неки начин и сама крива за такав третман у Хагу, зато што није довољно сарађивала са Трибуналом и није доставила доказе о злочинима Харадинаја, Чекуа и Тачија. Наводно, да се нисмо инатили, да смо одмах изручили све оне који су тражени и да смо на време ухапсили Ратка Младића, можда би нам положај био бољи и можда би злочини над Србима били адекватније третирани? !

Верујем да међу онима који ово говоре можда има и добронамерних људи. Али је то, у суштини, само још једна неистина и сурова замена теза. А најгоре што се некоме ко је изложен каквој неправди може учинити, јесте убеђивати га како је, заправо, он сам крив и одговоран за зло које му се догађа.

Србија је, наиме, још октобра 2001, Хагу доставила 40000 страница доказа против Тачија, Чекуа и Харадинаја. (На крају је Хагу укупно достављено скоро 200000 страница разних доказа и докумената.) Владан Батић, министар правде у влади ДОС-а, сликао се пред камерама са тим папирима и на сваких пар месеци као свршену ствар објављивао да хашко тужилаштво само што није подигло оптужнице против челника

Рамушова правда

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 10 април 2008 00:53

ОВК – а богами и НАТО пакта – и тим оптужницама које никако да стигну правдано је изручење Слободана Милошевића, као и касније, више или мање «добровољне» предаје, односно изручења комплетног војног и политичког врха државе (Милошевић, Милутиновић, Шаиновић, Ојданић, Павковић, Лазаревић...). Али ништа није вредело.